

Tobiáš – deprese jako reakce na rozvod rodičů

Tobiáš vyrůstal do devíti let v úplné rodině, má o 7 let staršího bratra. Vycházel výborně s oběma rodiči, táta ho vedl k hraní fotbalu, s umělecky založenou maminkou se věnoval kreativní činnosti. Rodiče se doma občas hádali, někdy byl i on svědkem hádky, viděl mámu několikrát plakat. V 9,5 roku se otec náhle odstěhoval, nikdo z rodičů mu nic nevysvětlil, brácha mu řekl, že si táta našel jinou paní, než je maminka.

Nejprve si myslel, že se táta rychle vrátí, pak ho ale sám viděl s jinou paní. Myslel si, že ho táta přestal mít rád. V noci se mu začaly zdát špatné sny, budil se. Přestal mít chuť k jídlu, začala ho bolet hlava a břicho. Ve škole se mu zhoršil prospěch z jedniček a dvojek na trojky a čtyřky, špatně se soustředil. Začal si dávat za vinu tátův odchod od rodiny, vyčítal si to. Postupně se velmi silně navázal na matku, měl strach, že jej opustí i ona, nechtěl ji večer nikam pouštět, měl strach, že když odejde do školy, tak se už s maminkou neuvidí.

Nakonec se svěřil babičce, že by bylo nejlepší, kdyby na světě už nebyl, že to nemá smysl. Babička byla sama v minulosti po ztrátě manžela léčena psychiatrem pro deprese, velmi dobře rozeznala příznaky deprese i u vnuka a přesvědčila matku, aby s Tobiášem šli za dětským psychiatrem.

Tobiáš přišel po čtyřech měsících postupného rozvoje depresivních příznaků. Během prvního vyšetření plakal, tvářil se smutně, stěžoval si na bolesti hlavy a břicha, špatné sny, svěřil se se svým strachem o matku i s myšlenkami na odchod ze světa kvůli tomu, že asi zavinil rozchod rodičů svým chováním. Dále byla zjištěna porucha soustředění, výrazné zhoršení školního prospěchu, omezení zájmů a kontaktů s kamarády.

Dětským psychiatrem byla diagnostikována depresivní porucha jako reakce na rozvod rodičů. Po domluvě s maminkou a poučení matky i chlapce byla nasazena antidepresivní terapie. Už po dvou týdnech užívání se objevilo výrazné zlepšení, na kontrolním vyšetření byl klidný, neplakal, zlepšila se mu chuť k jídlu a spánek, ve škole dostal opět dobré známky. Postupně se během užívání léků a intenzivní psychoterapií chlapce podařilo dosáhnout úplné stabilizace nálady, zmizely úvahy o sebevraždě, necítil už výčitky. Nejdéle přetrvával strach o matku. Postupně se podařilo navázat zpět kvalitní vztah s otcem díky rodinné terapii za přítomnosti všech členů rodiny, vídal se s tátou tak jedenkrát za 2 týdny na víkend. Léky užíval celkem půl roku, neobjevily se žádné nežádoucí účinky, Tobiáš sám i jeho okolí léčbu velmi dobře akceptovali.

Karolína – premiantka s depresí

Do 14,5 roku se Karolíně v životě velmi dařilo. Vyrůstala v harmonickém rodinném prostředí, oba rodiče, vysokoškoláci, ji vedli nejen k úspěšné školní, ale i mimoškolní činnosti, sportovala, hrála na klavír, úspěšně studovala na víceletém gymnáziu. Byla vždy spíše tichá, citlivá, s nepříliš velkým okruhem blízkých přátel, ale ve třídě oblíbená, dokonce taková "třídní vrba", které se ostatní svěřovali se svými starostmi.

Bez jakékoliv vnější příčiny si začala připadat méněcenná, začala se podceňovat. Říkala o sobě, že je ošklivá, že si nezaslouží dobré známky, i kamarády má jen ze soucitu, protože všechny jen nudí. Začala se stahovat ještě více do sebe, připadalo jí, že se před ostatními neumí vyjadřovat, nemá

vlastní názor. Odmítala chodit do školy. Doba, během které se z Karolíny jako premiantky třídy stal "záškolák", trvala necelý rok. Rodiče začali na dívku naléhat, aby se jim svěřila s tím, co se s ní děje. Nedokázala svůj stav popsat, dny trávila zavřená sama ve svém pokoji.

Na nátlak rodičů souhlasila s návštěvou psychologa, který zjistil závažnost stavu a dívku odeslal k dětskému psychiatrovi. Kromě přesvědčení o své naprosté neschopnosti se mu dívka svěřila také s tím, že uvažuje o sebevraždě a zkoušela se již několikrát pořezat na ruku, což jí přineslo částečnou úlevu od jinak stále přítomné úzkosti a strachu. Když popisovala svůj stav, říkala doslova: "Mám pocit, že mi někdo stojí na hrudníku nebo tam mám kámen."

Ambulantní psychiatr navrhl rodičům dívky okamžitou hospitalizaci. Dívka byla na oddělení přijata s těžkou depresivní symptomatikou, byla jí nasazena antidepressivní terapie. Nálada se postupně projasňovala, začala se více začleňovat do kolektivu dětí a účastnit se aktivit na oddělení. Přes počáteční apatii a pasivitu v kontaktu s rodinou se opět začala těšit domů. Po návratu z víkendové propustky domů po 4 týdnech hospitalizace lékaři a sestřičce na oddělení řekla: "Balvan už se mi z hrudníku odvalil, vychutnávala jsem si to doma."

Zdroj: https://ona.idnes.cz/detskou-depresi-nepodcenujte-muze-skoncit-sebevrazdou-pjf-/deti.aspx?c=A090407_215650_deti_pet